

[H. C. Hansen.]

så sandt ikke prisudviklingen alene for de fæmøse unge kører af anden kvalitet i København — man mente, at dette udgangspunkt ville være afgørende for bedømmelsen. Det, vi interesserede os for, var prisudviklingen for den vigtige forbrugsvare, som kødet nu engang er.

Som allerede omtalt vil vi ikke være med til nu at give frit løb for en række prisstigninger på forbrugsvarer. Vi mener, at hjemmemarkedspriserne på de vigtigste landbrugsvarer må holdes fast, og vi mener, at der samtidig må gøres noget for iøvrigt at begrænse avanceniveauet. Fastholder man hjemmemarkedspriserne på landbruget, og følger man samtidig handelsministerens forslag om at afvikle prisreguleringen, kan dette føles som en urimelighed også overfor landbruget.

Nødvendigheden af at sikre en forsvarlig prislovgivning understreges af den kendsgerning, at i 1951 har de private erhvervsdrivende udenfor landbruget øget deres indtægter betydeligt på trods af de internationale prisfaldstendenser, som har gjort sig gældende. Af den økonomiske årsoversigt fremgår, at fra 1950 til 1951 har de erhvervsdrivende i byerne øget deres indtægter med ikke mindre end 13 pct.

Denne udvikling er ensbetydende med, at prisstigningerne udefra på adskillige områder endnu ikke har kunnet slå fuldt ud igennem. Lad mig som et eksempel her pege på de prisfald indenfor tekstilområdet, som regeringen er så stolt af. Hvad er det, der her er sket? Ja, som bekendt har verdensmarkedets priser på bomuld og uld været stærkt faldende, og samtidig har der både i andre lande og her i landet gjort sig afsætningsvanskeligheder gældende. I producentledet har der været ret stærk konkurrence, men hvordan er det gået i handelsledet? Det hedder herom i en officiel udsendelse fra priskontrolrådet dateret 30. april: „Derimod har de opnåede avancer i detailhandelen som helhed vist stigning. En stigning, der for nogle vigtige varegrupper vedkommende er stærkere end prisfaldene.“

Det er ikke mærkeligt, at arbejderne og ofte også producenterne kan have svært ved at tage den megen tale om rationalisering og effektivisering helt alvorligt, når varerne, før de kommer ud til forbrugerne, når op på priser, hvor det par øre, der kan spares under selve produktionen, i virkeligheden ikke spiller nogen rolle. Og det er jo dette, som vil ske, hvis man opgiver

en fornuftig tilrettelagt kontrol med priserne. Som forholdene nu engang er, kan det ikke hjælpe med almindelige talemåder om konkurrencens velsignelser.

Jeg har i denne forbindelse ikke opholdt mig ved det vigtige spørgsmål om kornpriserne fremover. Grunden hertil er den indlysende, at jeg ikke havde noget kendskab til regeringens forslag før de antydninger, jeg hørte umiddelbart forud for denne debats indledning. Jeg er altså for mit vedkommende ude af stand til på nuværende tidspunkt at indlade mig i et forsøg på en saglig kommentar til et forslag, jeg desværre ikke kender.

Den højtærede finansministers åbenbare erkendelse af, at rederne skal betale et betydeligt beløb, tager vi til efterretning, og venter nu blot på meddelelse om, hvordan regeringen har tænkt sig beløbet tilvejebragt. Derimod ser vi ingen grund til at kæde dette beløbs tilvejebringelse eller størrelse sammen med ydelsen af skotøjsrabatkortene. Vi må fortsat ønske et tilsvarende beløb som sidste år ydet til børnene, og vi vil langt foretrække, at beløbet bliver indregnet i de almindelige børnetilskud.

Vor stilling her er bestemt af den udvikling, som har fundet sted med hensyn til hele praktiseringen af hudeordningens ophævelse i forbindelse med den kornordning, vi gennemførte. Jeg forstår — hvis jeg må bruge det udtryk — af det, der er læst op ved mødets begyndelse, meddelelsen om, at et forslag vil komme fra arbejds- og socialministerens side, at vi kan vente forslaget til hjælp for alders- og invaliderentemodtagere, det, som min partifælle, det ærede medlem hr. Strøm, forleden pegede på. Sidste år udbetaltes der 40 kr. til enlige og 80 kr. til ægtepar. Jeg har ikke set forslaget og skal helt afholde mig fra at komme ind på det, men jeg går ud fra, at det er et forslag i relation hertil, regeringen er kommet med.

Må jeg så gøre et par enkelte korte bemærkninger til slut.

Det har ikke været let for mig at finde nogen fast linie i regeringens økonomiske politik, og jeg tvivler på, at regeringen selv er klar over, hvad den stiler imod.

Det er rigtigt, at den nuværende økonomiske konjunktursituation er svær at tage bestik af, men det kan dog ikke føre til, at de enkelte ministre på hvert sit område vælger den opfattelse, som passer bedst i krammet. Finansministeren er bekymret for, at der atter skal melde sig prisstigninger — og efter min mening med rette —